

Prelatens brev (maj 2011)

Biskop Javier Echevarría's brev förmedlar den trippel glädje som inledde maj månad: Påsktidens firande, Johannes Paulus II:s saligförklaring och början av den månad kyrkan ägnar åt Vår Fru.

2011-05-14

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Vi kan fortfarande höra – och kommer alltid att höra – Kyrkans

glädjerop: *surrexit Dominus vere et apparuit Simoni*:[1] Herren har sannerligen uppstått och visat sig för Simon. Med detta utrop fyllt av övernaturlig och mänsklig glädje tar apostlarna i nattvardssalen i Jerusalem emot två lärjungar som snabbt återvänder från Emmaus mitt i natten. Det var i slutet på den första kristna påskdagen. Kleopas och hans reskamrat meddelade dem att Jesus hade visat sig vid liv för dem på vägen mot byn och till och med satt sig ner med dem vid bordet.

Hur förståelig är inte dessa mäns förvåning, som var vittnen till Mästarens skamliga död! Även eftersom de inte hade trott på de heliga kvinnorna som vid gryningens första timma tagit emot detta utomordentliga budskap bredvid Herrens tomma grav: *Var inte rädda. Gå och säg åt mina bröder att bege sig till Galiléen. Där skall de få se mig*:[2] Hur otroligt nära är inte Gud! Hans

vilja att trösta de sina och att låta deras tro och glädje återvända var ju så stor att han inte väntade till dess att de samlats i Galiléen. Samma kväll kom han in i det rum där de var samlade bakom låsta dörrar av rädsla för judarna,[3] och hälsade dem: *Frid över er*. Den helige Lukas skrev ner att lärjungarna *blev rädda, och i sin förskräckelse trodde de att det var en ande de såg*. Då sade han: *"Varför blir ni skrämda, varför fylls ni av tvivel? Se på mina händer och mina fötter, det är jag och ingen annan. Känn på mig och se på mig, en ande har inte kött och ben, och det kan ni se att jag har"*.^[4] Sedan bad han dem om något att äta så att de skulle vara helt övertygade om att det verkligen var Han, den gode Mästaren, segrare över den onde och över synden, och att han hade brutit dödens bojar.

Den första påskveckan har gått, och Kyrkan upphör inte att om och om

igen med glädje meditera över evangelietexterna som talar till oss om Jesu uppståndelse. Detta gör hon med tacksamhet och djup rörelse, full av tro på Herrens seger. Det handlar om en unik engångshändelse i mänsklighetens historia; en händelse som samtidigt visar oss hur uppståndelsen på den sista dagen kommer att bli. I dopet införlivades vi i Kristus och gjordes delaktiga i hans död och uppståndelse. Döda för synden och uppståndna till nådens liv vandrar vi redan nu med ett nytt liv, medan vi väntar på en förnyelse av hela vår existens. För som den helige Paulus skriver, *har vi blivit ett med honom genom att dö som han skall vi också bli förenade med honom genom att uppstå som han.*[5]

Ännu en gång höjer sig vår förundran och respekt inför Guds allmakt och barmhärtighet. Kristi uppståndelse var inte bara ett

återupptagande av det tidigare livet, såsom det hände med Lazarus, Jairos dotter eller sonen till änkan i Nain, vilka Herren kallade från den fysiska döden och vars jordeliv han förlängde några år för att sedan dö igen. Vår Herres uppståndelse var något helt annorlunda.

Vittnesbörden i Nya testamentet lämnar inga tvivel att något helt annorlunda har hänt i

”Människosonens uppståndelse”.

Jesu uppståndelse bestod i att bryta bojorna för att gå till ett helt nytt sätt att leva, ett liv som inte längre underkastar sig blivandets och dödens lagar, utan går bortom detta. Det är ett liv som har inlett ett nytt sätt att vara människa.

Därför är Jesu uppståndelse inte en isolerad händelse som vi skulle kunna ignorera och som enbart skulle höra till det förflutna, utan den är (...) ett kvalitativt språng. I Jesu uppståndelse har en ny möjlighet att vara människa

**uppnåatts, en möjlighet som
intresserar oss alla och som
öppnar upp framtiden, en ny slags
framtid för mänskligheten.[6]**

I världshistorien är förkunnandet av att Kristus uppstått *det glada budskapet* framför alla andra. För att vittna om detta spridde apostlarna sig över jorden efter att ha övervunnit sin rädsla; martyrerna var starka inför alla slags kval och inför själva döden; många trosbekännare och jungfrur lämnade sina ambitioner och bekvämligheter på jorden för att ägna sig med all sin kraft åt det eviga goda; och otaliga vanliga kristna lyckades under århundradenas lopp vända sin blick mot himlen samtidigt som de arbetade med världsliga ting med hederlighet och med kärlek till Gud och människor.

Den särskilda egenskap som utmärker Kristi uppståndelse består i

att hans heliga mänskliga natur, när hans själ och kropp förenades på nytt, förhärligades helt och hållet i Gud Faders härlighet genom den helige Ande, vilket man tydligt kan se i berättelserna om de tillfällen han visade sig för sina lärjungar; och detta skedde utan att för den skull upphöra att vara sann mänsklighet. Hans uppståndelse innesluter något som helt klart överstiger vår erfarenhet. Detta historiska faktum, vilket grundar sig på helt trovärdiga vittnens vittnesbörd, utgör samtidigt den övernaturliga trons grundläggande innehåll. Som redan den helige Augustinus sade, ”det är inte något stort att tro att Kristus dog (...). Alla tror att Kristus dog. De kristnas tro består i Kristi uppståndelse. Vi anser att det är stort att tro att Kristus uppstod från de döda.”[7]

Vi kanske frågar oss ibland varför Jesus inte visade sig för alla, så att

alla skulle kunna tro på honom.
Benedikt XVI påpekar att **i allt levandes historia, är början till allt nytt småskaligt, nästan osynlig. Den kan gå oss obemärkta förbi. Herren själv sade att "himmelriket" i denna världen är som ett senapskorn, det minsta av alla frön (jfr Matt 13:31). Men inom sig bär den Guds oändliga förmåga.**
[8] Han drar slutsatsen att uppståndelsen trätt in på samma sätt i världen: **endast genom några hemlighetsfulla uppenbarelser för några utvalda. Trots allt var detta verkligen en ny början: det som hela [världen] väntade på i hemlighet.**[9]

Under århundradenas lopp har tron på Herrens uppståndelse utbredd sig över hela jorden. Den har slagit rot i nya kulturer, i olika samhällen med hjälp av troende, lemningar i den mystiska kropp som vandrar på jorden. Nu är det upp till dig och mig,

och alla kristna, att vittna om Kristus i våra liv och med våra ord. Detta upprepade den helige Josemaría energiskt.

Påskens glada budskap kräver att entusiastiska och modiga vittnen gör sitt jobb. Alla Kristi lärjungar, även var och en av oss, är kallade till att vara vittnen. Detta är det nödvändiga, krävande och fascinerande bud som den uppståndne Herren ger. "Nyheten" om Kristi nya liv bör skina i den kristnes liv, den bör vara levande och aktiv hos den som förmedlar den och den bör verkligen vara i stånd att förändra hjärtat, hela tillvaron.[10] Ger vi dagligen näring åt vår fasta, kraftfulla tro på att Herren segrat? Fyller medvetandet om att Kristus verkligen har uppstått oss med säkerhet på vår väg? Hur kämpar vi för att ständigt upptäcka honom vid vår sida, på alla skiljevägar i vår vandring på jorden?

På grund av allt detta är ***påsktiden en glädjens tid, en glädje som inte begränsas till denna tid under det liturgiska året, utan ständigt fyller den kristnes hjärta, för Kristus lever: han är inte en person i det förgångna, någon som levde en viss tid och sedan gick bort och lämnade oss ett underbart minne och exempel. Nej: Kristus lever. Jesus är Emmanuel: Gud med oss. Hans uppståndelse avslöjar att Gud inte överger oss.***
[11]

Utöver att vara i Faderns härlighet, är Jesus Kristus fortfarande närvarande i Kyrkan, särskilt i Eukaristin, och genom nåden i varje kristens hjärta. I dopet fick vi ta emot det nya liv som Herren äger i fullhet; de övriga sakramenten fullkomnar detta övernaturliga liv mer och mer. Endast när köttet uppstår kommer det fulla förhållandet att helt och hållet uppfyllas hos lemmarna i den

mystiska kroppen, som vårt huvud, Jesus, och hans heliga moder, som även är vår Moder, uppnått. Vår grundare påpekar dock att redan nu ***säger tron oss att en människa i nådens tillstånd är gudomliggjord. Vi är män och kvinnor, inte änglar. Vi är varelser av kött och blod, med ett hjärta och lidelser, med sorger och glädjeämnen. Gudomliggörandet påverkar emellertid hela människan som ett föregripande av den förhärligade uppståndelsen.***^[12] Jag hoppas att tacksägelsen för vetskapen att vi är barn till Gud Fadern, i Jesus Kristus, genom den helige Ande ständigt strömmar ur våra själar.

Detta föregripande av det yttersta förhärligandet glänser starkare i de spår som helgonen lämnat efter sig, särskilt de som Kyrkan förevisar som föredömen i dygd och som hon bjuder oss att vörda. Vi gläder oss naturligtvis för dessa bröder och

systrars slutgiltiga seger. Detta är en glädje som vi känner särskilt i dag, den första maj, till följd av saligförklaringen av vår älskade Johannes Paulus II. Trots att majoriteten av er inte har kunnat komma till Rom för att delta i detta firande, känner ni er, känner vi oss, mycket förenade andligt med denna stora högtid som berör hela Kyrkan.

Vi har känt denne store påve som gav sitt liv generöst för människorna ända till sista stunden på jorden. Vi har varit vittnen till hans djupa tro, fasta hopp och brinnande kärlek, med vilken han omfamnade oss alla, ja var och en av oss. Jag har ofta påmint er att vi i Opus Dei dessutom står i stor tacksamhetsskuld till denne nye salige. Framför allt eftersom Johannes Paulus II var det redskap som Herren använde för att bevilja Verkets slutgiltiga juridiska form och helgonförklaringen av den helige Josemaría. Det är därför

mycket naturligt att vi gläder oss särskilt över att han saligförklarats och att vi tackar Gud för den gåva han ger Kyrkan. Jag kommer själv att fira en högtidlig tacksägelsemässa den tredje maj. Förena er med större kraft, om det går, med min mässa denna dag och be för alla de böneämnen som jag kommer att bära fram till vår Herre genom denne nye salige.

Vi inleder dessutom maj månad. Dessa veckor inbjuder Kyrkan oss att hedra jungfru Maria alldeles särskilt. Jag föreslår er att vända er till vår Faders och till Johannes Paulus II: s förbön. Låt oss be dem att dagarna i direkt anslutning till påvens saligförklaring, åt oss utverkar nåden att älska och vörda Guds moder med alla våra krafter. Karol Wojtyla gav sig själv sedan han var mycket ung helt och hållet åt henne, vilket det motto uttrycker, som han lät skriva in i sitt biskopsvapen:

Totus Tuus. Även den helige Josemaría ville vara en helt trogen undersåte till Himlens drottning. Då han den 28 december 1931 kommenterade en vana som en av systragemenskaperna i Santa Isabel hade på menlösa barns dag, skrev han: ***Vår Fru, inte ens för skojs skull vill jag att du upphör att vara allt det skapades ägare och kejsarinna.***^[13]

Även vi som tillhör, som vill tillhöra, Herren helt och hållet, bör vandra på denna marianska väg som den helige Josemaría lämnade oss i arv. Han sade: ***Om det finns något där jag vill att ni efterliknar mig, så är det i min kärlek till jungfru Maria.***

^[14]Denna månad ger oss ett fantastiskt tillfälle att främja den marianska vördnaden genom vår traditionsenliga majvallfärd. Låt oss dessa dagar bjuda våra vänner och bekanta att besöka något kapell eller helgedom tillägnat jungfru Maria och

be och betrakta Rosenkransens hemligheter. Vi kommer att göra dem andligen gott, eftersom ***till Jesus går och ”återvänder” man alltid genom Maria.***[15] Gå till detta möte med den andakt med vilken vår Fader gick till Sonsoles. Låt oss dessutom, som han föreslog oss många år senare i novenan inför vår Fru av Guadalupe, i Mexiko, ta många små rosor, det som händer oss under dagen, till vår Moder.

Den 14 maj, dagen innan fjärde påsksöndagen (även kallade *den gode Herdens söndag* på grund av mässans evangelietext) kommer jag att viga 35 diakoner till präster, era bröder. Som alltid vid dessa tillfällen ber jag er att vara mycket förenade i bön och att ni gör någon uppoffring för dessa nya präster och för alla präster i världen. Be särskilt för påven och alla biskopar så att vi alltid efterliknar den gode Herden som gav sitt liv för sina får.[16]

När Stilla veckan hade gått till ända, genomförde jag en snabb resa till Slovenien och Kroatien. I Ljubljana och i Zagreb träffade jag prelaturens medlemmar och många andra personer som tar del av Opus Deis anda. Jag tackar Gud för att mina döttrars och söners apostoliska arbete håller på att slå rot i dessa länder, som vår Fader bad så mycket för. Det är svårt för mig att beskriva hur han älskade alla länder, särskilt dem som genomgick svårigheter av något slag.

Jag återvänder till inledningen av detta brev. *Surrexit Dominus vere!* **Den uppståndne Kristus vandrar framför oss mot den nya himlen och den nya jorden (jfr Upp 21:1), där vi slutligen kommer att leva som en enda familj, barn till samme Fader. Han är med oss till tidens slut.**^[17] Gömda i brödets och vinets gestalter har han på ett sakramentalt sätt stannat hos oss för

att lyssna till våra böner, för att trösta oss och fylla oss med styrka. Låt oss inte avlägsna oss från honom. Låt oss ta många personer till honom så att även de kan uppleva glädjen att vara med Kristus, att slå följe med Kristus och att leva i Kristus. Tänk på hur tacksam don Álvaro var när han mindes sin första kommunion! Det finns så många minnen från Verkets historia att jag inte kan uppehålla mig vid dem: det märks hur jungfru Maria har tagit hand om oss. Låt oss tacka henne.

Med all sin kärlek välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 maj 2011

[1] Luk 24:34.

[2] Matt 28:10.

[3] Jfr Joh 20:19.

[4] Luk 24:36-39.

[5] Rom 6:5.

[6] Joseph Ratzinger-Benedikt XVI, *Jesus von Nazareth*, 2: a delen.

[7] Den helige Augustinus, *Enarrationes in Psalmos*, 120, 6 (CCL 40, 1791).

[8] Joseph Ratzinger-Benedikt XVI, *Jesus von Nazareth*, 2: a delen.

[9] *Ibid.* [10] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 7/4 2010.

[11] S. t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 102.

[12] *Ibid.*, nr 103.

[13] S: t Josemaría, *Apuntes íntimos* (28/12 1931) nr 517 (jfr A. Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, vol. 1, s. 413).

[14] S: t Josemaría, 1954.

[15] S: t Josemaría, *Vägen*, nr 495.

[16] Jfr Joh 10:1-18.

[17] Benedikt XVI, Budskap vid *urbi et orbi*, 24/4 2011.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-maj-2011/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-maj-2011/) (2026-03-30)